

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۵

۲۰ نومبر ۲۰۱۲

راکت باران در سایه «پیمان ستراتیژیک» با امریکا

از مدت دو سال به این سو مناطق شرق و جنوب شرق کشور به خصوص نقاطی از ولایت کنر مورد اصابت بیش از ۵۰۰۰ موشک و مرمی هاوان از آن سوی سرحد افغانستان قرار گرفته است. این موشک باران ها تا به حال سبب کشته و مجروح شدن ده ها تن و آواره شدن بیش از ۱۵۰۰ خانواده از محلات و خانه های شان گردیده است. این وضعیت که بیانگر تجاوز آشکار نظامیان پاکستان می باشد، در حالی صورت می گیرد که ۴۸ کشور جهان با بیش از ۱۴۰ هزار سرباز افغانستان را اشغال نموده و با پیشرفته ترین تجهیزات نظامی، تمامی نقاط کشور را زیر نظر داشته و می توانند هر هدفی را شناسائی و از بین ببرند.

در همین حال رئیس جمهور افغانستان که به خاطر «روز مبادا» با دولت امریکا «پیمان ستراتیژیک» بسته و عده ای هم چه در داخل نظام و چه بیرون از دستگاه دولت با تمام انرژی و توان برای به ثمر رسیدن این پیمان تبلیغ نموده، آن را حلال همه مشکلات کشور بیان می کنند. جمعی از این قماش افراد چنان هیاهو به راه انداختند که گویا با امضای این پیمان هیچ کشوری مخصوصاً همسایه های افغانستان جرأت نخواهند کرد که به جانب کشور ما «چپ سیل کنند».

فرود آمدن این راکت ها به خاک افغانستان که علاوه بر تلفات انسانی و خسارات مالی باعث آواره شدن عده زیادی از هموطنان ما نیز گردید، در نقاط مختلف کشور باعکس العمل های متفاوت مردم ما مواجه گشت. مردم همواره خواهان پاسخ مناسب (در زمینه سیاسی یا نظامی) از جانب دولت افغانستان در برابر حکومت پاکستان و حملات موشکی آن بوده است، اما حکومت صرف با شکایت در سازمان ملل بسنده کرد و آب سرد بر احساسات مردم ریخت.

در این میان عده ای هم عمل بالمثل نظامی را در مقابل پاکستان توصیه نموده، آن را تنها راه علاج این قضیه می خوانند. اما غافل از این که اولاً نیروهای دفاعی افغانستان از لحاظ سلاح های ثقیله چنان خلع سلاح شده اند که به هیچ وجه توان چنین کاری را ندارند و ثانیاً این امر جز تلفات ملکی ساکنان آن سوی سرحد و بیشتر متشنج ساختن اوضاع، سود دیگری نخواهد داشت.

در شرایطی که تمامی اختیارات دولت افغانستان به خصوص در امور دفاعی و نظامی در دست نیروهای خارجی بوده و آنان تصمیم گیرندگان اصلی باشند، نباید انتظار آسایش، امنیت و یا دفاع از سرحدات را از دولت داشت.

دولت کنونی افغانستان بدون اجازه خارجی ها حتی در مسایل داخلی خود تصمیم گرفته نمی تواند چه رسد به مسأله مهمی چون حمله بر پاکستان؛ زیرا پاکستان از گوش به فرمان ترین و متحدترین دولت های جهان در برابر سیاست های امریکاست.

قدرت های بزرگ جهان که به اساس منافع ستراتیژیک خود در مناطق معین عمل می کنند، کشورهایی نظیر افغانستان را همیشه فدای این ستراتیژی ها کرده، تا زمانی که منافع خودشان از سوی کشوری مانند پاکستان با خطر مواجه نگردد با آن برخورد جدی نمی کنند.

با تبلیغات گسترده ای که در قبال امضای «پیمان ستراتیژیک» با امریکا صورت گرفت و آن را به سود مردم افغانستان تبلیغ نمودند؛ سکوت ایالات متحده و شرکای نظامی اش در قبال موشک باران کنر، بار دیگر ثابت ساخت که این قدرت ها صرف به اهداف و منافع ستراتیژیک خود توجه داشته، مشکلات سایر کشورها برای شان هیچ ارزشی ندارد.

هرگونه ابراز خوشبینی به عقد چنین پیمان ها، جز محکم کردن میخ اشغال در کشور، کشاندن مردم به سوی انقیاد، فقر، بیکاری و سایر بدبختی های دیگر، فرجامی دیگر نخواهد داشت. از سوی دیگر، پاکستان که به حیث یک قدرت منطقه ئی با امکانات بالای نظامی، استخباراتی و اقتصادی برای امریکا اهمیت ویژه ای دارد و همیشه از آن به عنوان مطمئن ترین دوست نام می برد، حاضر نیست آن را به آسانی از دست دهد. پاکستان با درک این مسأله همواره به بهانه های مختلف توانسته برای مردم افغانستان در زمینه های متعدد ایجاد مشکل نماید که تجهیز و تربیه طالبان، به توپ بستن مناطق سرحدی، تهدید مردم به کوچ اجباری در ولسوالی های مرزی ننگرهار و ایجاد ده ها مانع بر سر راه تجارت افغانستان از نمونه های بارز آن می باشد.

تا زمانی که مردم افغانستان با درک اهداف درازمدت و ستراتیژیک کشورهای بزرگ جهان و همچنان توطئه های کشورهای همسایه، و ضعف و ناتوانی دولت به قضایا نبینند؛ و تا موقعی که دولتی مبتنی بر اراده واقعی مردم در کشور حاکم نگردد، نه تنها مداخلات همسایه ها دوام خواهد داشت، بلکه کشور ما به مثابه میدان بازی قدرت های بزرگ جهان قرار داشته و مردم ما منحصراً قربانی این سیاست های توسعه طلبانه، همیشه بار گران این مصایب را بر دوش خواهند کشید.